Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-12 години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за злоєнем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

(48 засідане I. сесиї IX. періоду).

Вчерашне засідане розпочало ся о год. 10½ перед полуднем відчитанем петиций і зголошених внесень та інтерпеляций.

Внесеня поставили п. Біс в справі будови краєвої дороги Розвадів-Майдан-Кольбушова через Ямвицю до Ґрембова і в справі будови дороги від громади Волини через Струже до Рудника, п. кн. Андрій Любомирский і Стан. Старжиньский о заведене тариф зелізниць державних на зелізници Львів Белзець та о уліпшене розкладу їзди на тій зелізници, а пос. Винничук і тов. в справі розділу сировиці між селян станиславівского повіта.

Інтерпеляцию вніс пос. Винничук до Виділу кр. в справі громадскої дороги в Чукалівці в станиславівскім повіті.

По приступленю до дневного порядку приступлено до дебати над дозволом місточку Мости великі на побір громадскої оплати від псів. По короткій дискусиї, в котрій забирали голос пп. Т. Старух, Куровець і Скварко, ухвалив Сойм закон в другім і третім читаню.

Приступлено до обговорювання справоздання Виділу кр. в справі дозволеня громаді Бобова, пов. Грибів, на побиране громадских оплат від спіртусових напитків і пива. Також і той закон ухвалено по короткій дискусиї.

Пос. Бандровский мотивував своє внесене в справі зміни закона про реальні школи. Пригадав, що сойм був візвав краєву шкільну раду, щоби заняла ся реформою реальної школи і увзглядняла при тім компетенцию сойму. Відповіди доси нема. Та звістно, що в міністерстві переведено деякі зміни і що до реальної школи та що краєва шкільна рада заняла ся приміненєм тих змін до наших відносин. Нема сумніву, що в справі реальних шкіл компетентний сойм, тож коли шкільна власть не предкладає сеї справи соймови, не остає нічо инше соймови, як самому розвинути ініциятиву. Зміни, які містить проєкт закона, пропонований бесідником, містять ся в тім: 8 літ науки замість 7, можність переходити абітуриєнтам до инших ще наукових заведень крім тих, які вичислює дотеперішний закон, веденє практичних вправ з обсягу природописних наук, додача науки біольоґії і синтези природописних наук, додача пропедевтики фільософії, введене науки француской або анґлійскої мови до вибору як обовязкового предмету і вкінци можність учити ся в 4 найвисших клясах. Ті зміни виходять з потреб практичного житя.

Внесене відіслано до шкільної комісиї.

По тім мала іти дебата над справозданєм буджетової комісиї про зміни етату краєвого бюра зелізничого, але що референта пос. Сколишевского не було на салі, то краєвий Маршалок зарядив усунене тої справи з дневного порядку.

За те почала ся дискусия над справозданем комісиї краєвого господарства про краєву школу огородничу в Тарнові, про краєве заведене садівниче в Заліщиках, про обняте в заряд краю низшої школи огородничої в капітаньскій Вульці та про підпиране огородництва в краю.

В дискусиї над тим справозданєм забрав голос др. Олесницкий. Зазначивши на вступі своєї промови, що садівництво і огородництво в нашім краю надто поволи розвиває ся, обговорював відтак обширно справоздане о краєвій школі огородничій в Тарнові, висказуючи ся з великими похвалами о єї діяльности. Вилявив тілько жаль, що молодіж всхідної Галичини мало може користати з тої школи. Невдоволений натомість бесідник з садівничого заведення в Заліщиках, котре мимо користних условий розвитку не може виказати ся ліпшими успіхами. Крім того жалував ся др. Олесницкий, що в тім заведеню нема руских викладів, ані навіть науки руского язика.

По обороні заліщицкого заведення з боку члена краєвого виділу пос. Пілята, були запи-

45)

Образки з подорожи по Америці.

Після Т. Келінґа, дра Лямпрехта, Урбана і др. зладив К. Вербенко.

13.

В дорозі на північ. — Гора Шаста і Шаста Спрінґс. — Червона смерть або пожежа лісів. — Портленд, столиця Ореґона.

Сріблистий місяць сьвітив над заливом Сан Франціска, коли я перевозовою лодкою поїхав з мрачного міста назад на дворець в Окленді. Я приглядав ся філіґрановим рядам домів, прислухував ся, як шептали морскі филі, крізь котрі обертали ся колеса нашої лодки і мені стало ясно, що я їду назад, що вертаю знов до Америки.

В Окленді ждав вже на нас нічний поїзд, що відходив до Портленду і небавком покотили ся ми на північ попри великі багнисті сторони, котрими залив Сан Франціска переходить в ціличчину. Я сів собі на плятформі того ваґона, що був причіплений на самім кінци довгого ряду возів для тих гостий, котрі хотять оглядати сторони, котрими їдуть, і видів, як осьвітлена площа води, що підходила аж під саму зелізницю, мало що не досягала таки шин, то знов відступала ся так далеко, що ледви ще краєм овида видко було вузоньку сріблисту смугу.

Я гадками прощав ся з Тихим океаном, котрий тягнув ся там на захід аж до Азиї. Сю найбільшу площу води на земли, на котрій найменше плаває кораблів, названо „морем будучности“, а мені здає ся, що вже недалекий час, коли з тої будучности зробить ся теперішність. Там в долині, в середній Америці, працюють дуже пильно около того отвору, що має пробити Панамску шийку, ту найбільшу стіну, яка нині ще спиняє свобідний рух довкола цілого сьвіта. З хвилею, коли перший атлантийский пароход перепливе туди до Тихого океана, настане нова доба для всесьвітного руху. Тоді будуть европейскі кораблі їхати на захід до східної Азиї, як то колись лиш ті собі думали, що людям відкривати нові сьвіти, а Ню-Йорк і Сан Франціско стануть тоді найважнійшими стациями. Ню Йорк підсуне ся тоді близше до східної Азиї, Сан Франціско близше до Европи, а Америка стане тоді осередком нового всесьвітного руху. Тихий океан спливе ся з Атлантийским в одну цілість, а оживляюча звязь руху, яка нині обнимає краї східного моря, обійме також дрімаючі побережа заходу. Тоді ті пусті землі, які не хотять жовтого робітника, а не дістають білого, наповнять ся людьми і людскою культурою і дійдуть може до такого розцьвіту, о якім нині, відділені від прочої Америки пустинями і високими горами, навіть не можуть подумати.

На другий день пробудив ся я під враженєм душної спеки, а коли я відслонив вікно, то побачив, що ріка Сакраменто, понад котру ми їхали, зробила ся за сю ніч з побережної гірскою. Она плила вузкою долиною, котрої стіни вже о так раній порі розпалило було каліфорнийске сонце. Практичні Американці задали длятого вже на перший сніданок морожене, котре таки зовсім добре роблено в поїзді. Та й я попоїв єго, хоч і на порожний жолудок, а оно мені не зашкодило.

Але ласкава природа показала нам ще й инше „морожене“. Скоро ми виїхали на найвисше місце долини, зявив перед нами серед сеї спеки не конче далеко величезний, вкритий снігом вершок гори. То була гора Шаста (Mount Shasta), вигаслий вулькан, високий на 4.500 метрів, котрий забавляв нас своєю білою краскою цілими годинами, бо ми їхали величним каблуком попри него з полудня на північ. На полудневій стороні сеї гори станули ми були на кілька мінут в місци зарослім лісами, де в однім місці бють із скалистої стіни жерела квасної води, та й понабирали єї ще й на дальшу дорогу до ваґонів і так місце се зване Шаста Спрінґс, остало ся нам як найкрасше в памяти.

Коли ми відтак по полудни обїзджали гору Шаста від півночи, повіяло до наших ваґонів знов страшенною спекою. Але то вже не сонце так припікало, лиш тріщало горіюче дерево ліса, через котрий ми їхали. Мене взяв страх, бо горіючі пні стояли коло самої зелізниці а спека у ваґонах мимо того, що вікна і двері були позамикані, була так велика, що ми мусїли поприсїдати на середині ваґонів. Але

сані до голосу пос. Куровець „за“, а посли Думка і Ценьский „против“.

Пос. др. Куровець як ґенеральний бесідник „за“ заявив, що виводи шефа департаменту кр. Видїлу его зовсїм не вдоволили, бо залїщицка школа не відповідає своїй цїли. З тої школи не може користати загал руского селяньства, бо наука розложена на три роки. Відповідно до своїх виводів ставить бесідник резолюцию, якою поручає ся краєвому Видїлови заснованє курсів практичних кількадневних взглядно кільканедїльних огородництва і садівництв при школах краєвих огородничих і садівничих, а крім того пропонує він додаток до резолюций референта, яким взиває ся ц. к. правительство до прослїдженя шкідника огородового, котрий грозить цїлковитим знищенєм садів сливових в калускім повітї та взагалї на цїлім Підгірю.

Тепер мав прийти до голосу ґенеральний бесідник pro. Мали его вибирати зпоміж себе посли Думка і Ценьский, а що то було би не можливо перевести, то кр. Маршалок зарядив тягненє жеребів. Пос. Олесницкий кинув дві карточки з іменами послів до капелюха замість до урни і пос. Думка витягнув п. Ценьского.

По оборонї залїщицкої школи, виголошенїй пос. Ценьским, та кінцевім виводї референта принято резолюциї комісиї з додатком пос. Курівця що-до прослїдженя і нівеченя шкідника в сливових садах.

В дальшім ходї засїданя пос. Лясковский як референт адміністрацийної комісиї вніс, щоби то справозданє що-до внесень на заснованє нових староств відослано назад до комісиї, бо в тій справі вплинули нові домаганя і петициї.

Посли Олесницкий, Ганчаковский і Скварко жадали, щоби переводити таку дебату зараз а референта поперли посли Стила, Старжиньский, Стапиньский і Козловский.

В голосованю принято внесенє пос. Лясковского з додатком пос. Стояловского, щоби адміністрацийна комісия виступила з справозданєм ще в тій сесиї.

По відославю краєвому Видїлови петициї Кристинополя в справі утвореня повітового суду, над якою промовляли посли Содомора і Старух, докінчено дебату над службовою праґматикою народних учителів.

По промовах пос. Васунґа і Скварка та фактичних спростованях др. К. Левицкого і п. Дембовского засїданє для браку комплету о год. 3 ій замкнено.

Слїдуюче засїданє нині о год. 10. рано.

Новинки.

Львів, дня 7 жовтня 1909.

— **В справі скликаня Ради державної** доносять з Відня: Президент палати послів Патай відбув конференцию з президентом кабінету бар. Бінертом в справі сесиї Ради державної, котрої скликанє назначено вже дефінітивно на день 26 с. м. Впаснїйший той реченець установлено зі взгляду на фінансові предложеня правительства. Нема сумнїву, що сойми краєві зберуть ся сего року ще раз на сесию, щоби ухвалені парляментом пляни фінансові використати для країв.

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував судиїв і начальників судів Теод. Штаффа у Фриштаку і Казим. Старжиньского в Лимановій радниками суду краєвого і начальниками судів повітових в їх дотеперішних місцях службових.

— **Вибори до рад повітових:** в Дрогобичи, розписані: з ґрупи сїльских громад (9 членів) на день 3 падолиста, з ґрупи міских громад (7) на 4 падолиста, з ґрупи промисловців (8) на 5 падолиста, а з ґрупи більшої посїлости (2) на 9 падолиста; — в Богородчанах: з громад сїльских (12) на 9 падолиста, з громад міских (5) на 10 падолиста, з ґрупи промисловців (4) на 11 падолиста а з більшої посїлости (5) на 12 падолиста.

— **Збори** деканальних відпоручників дяків з всїх 3 галицких епархій відбудуть ся дня 18 жовтня с. р. зі второк о год. 4 пополудни в забудованю сьв. Юра у Львові з отсим порядком: 1) Отворенє зборів, 2) звіт з діяльности комітету, вибраного з'їздом дяків в 1908 р., 3) обговоренє дяківскої справи, 4) внесеня участників. — Подаючи то до відома інтересованих, просимо і взиваємо всїх дяків, щоби безпроволочно вибрали в кождім деканатї одного відпоручника і вручили єму леґітимацию для виказаня ся на зборах. Скликанєм деканальних дяків для вибору відпоручника повинен заняти ся деканальний аґент, а як то неможливо, то дяк, що перебуває в місци Уряду деканального. Просимо уклїнно Впр. оо. Душпастирів, подати до відома своїм дякам і візвати їх до вибору відпоручника, а також взяти ласкаво участь в зборах відпоручників у Львові, на котре просимо також і приклонників дяківскої справи.

— **Загальні збори самбірского „Сокола“.** В суботу дня 2 с. м. відбули ся в Самборі загальні збори „Сокола“, котрий вже від довшого часу не давав знаку житя. На зборах явив ся також відпоручник і голова львівского „Сокола“ проф. Боберский. Самбірска громада повитала відродженє „Сокола“ з великою симпатиєю, бо надіє ся по нїм, що введе наново енерґію в наше громадянске житє. До видїлу вибрано енерґічних і фахових людий, а на чолї его станув радник суду д. Вол. Козакевич, котрого особа дає запоруку, що раз почате дїло не стане в половинї дороги. Наука руханки має відбувати ся в 3 віддїлах: мужескім, жіночім і дїточім під проводом начальників проф. Ґериновича і Кордуби. Число зголошених до вправ членів вже тепер досягає сотки.

— **Звичайні загальні збори** філїї „Руского Тов. Педаґоґічного“ в Станиславові відбули ся дня 29 вересня. Зборам проводив інж. Мирон. По відчитаню протоколу і переведеню дискусиї над звітами приступлено до вибору нового видїлу. Головою вибрано вдруге проф. Льва Гаваньского. До видїлу війшли: інсп. Навроцкий (містоголова), проф. Павлюх (касиєр), проф. сем Будзїньский і Чайківский Юліян (секретар). Заступниками вибрано: дра Яновича і адв. канд. Стасинця.

— **Розправу карну** против убийника Штофів Давидяка відрочено на внесенє оборонця обжалованого, дра Венцлавa, котрий зажадав, щоби переслухати сина Штофів перебуваючого тепер за границею і внука їх, як також аґентів поліцийних і комісарів, котрі оглядали місце злочину. Трибунал увзглядния се внесенє і, як сказано, відрочив розправу. Розходить ся головно о то, щоби вислїдити, чи Давидяк убив Штофову і дійстно лиш в злости, а відтак і Штофа, щоби той опісля его не вислїдив, чи може допустив ся убийства в цїли рабунку. В тій цїли зарядив також трибунал переведенє візиї льокальної. На місце злочину при ул. Собіского пішли всї: трибунал, судиї присяжні, адвокати, лїкарі знатоки, дневникарі, а також поведено туди й самого Давидяка під сильною ескортою. Давидяк з як найбільшим спокоєм оповідав ще раз, в який спосіб доконав убийства і удаючи трупа Штофової поклав ся на землю та показував, в який спосіб обернув єго, коли він єму заваджав в переходї до комнати. Давидяк показував також місце, де убив Штофову, тимчасом на плянах, зроблених зараз по викритю злочину зазначено калюжу крови на зовсїм иншім місци, отже єсть тут якась суперечність. Зроблено ще й пробу голосу, щоби ствердити, чи Штоф міг чути крик своєї жінки і єї стони, та чи могли то чути сусїди.

По доконаню візиї вернули всї до суду і переслухувано сьвідків. Підчас льокальної візиї зібрало ся було на ул. Собіского множество жидівскої публики, а коли введено Давидяка, товпа кинулась на него і була би его таки злїнчувала, як би не поліция, котра не допустила до того.

байдужність, з якою їхали другі подорожні і спостереженє, що вздовж шляху стояли люди, котрі довгими жердками відсували галузє горіючих дерев від зелїзничого шляху, переконали мене, що то нїчо незвичайного в сих сторонах. Та й дійстно, я ще через цїлий день видів горіючі лїси і міг на власні очи переконати ся, які то прогалини повипалював огонь в чудових лїсах сих сторін.

Але пожежі лїсів належать в Америцї до тих катастроф, про які в Европі мають лиш слабе понятє. Старий сьвіт має свою чорну смерть, холеру, що иноді тисячами забирає людий, а в Америцї червона смерть змітає з лиця землї не лиш величезні зелені лїси та цїлі міста й села, але нищить житє тисячів людий. Страшна така катастрофа, одна з найбільших в найновійших часах, була під конець минулого століття, у вересни 1894 р.

В декотрих сторонах Сполучених Держав не було того року через кілька місяців анї каплї дощу. Мінезота, Вісконзи, Мічіґен і другі удїльні держави терпіли страшенно від посухи а в ню-йорскій державі були місця, де від мая не було нї каплї дощу. Вся природа зачала скорше завмирати як звичайно; листє на деревах вкрила була груба верства пороху і оно вяло та опадало як в пізній осени; земля в многих місцях була попукала і поровпадала ся і керницї, потоки і ріки повисихали а зажурений фармер споглядав зі страхом на синє небо, на котрім не видко було нї найменшої хмарки.

Аж нараз цїлий небосклон стемнїв ся, зробив ся якийсь сїрий а тота краска ставала поволи щораз темнїйша і зробила ся жовтаво брунатна. Сонце, що доси ясно сьвітило ся на небі, стратило було свій блеск і виглядало ще лиш як би мутний блїдо-червоний кружок; у воздусї чути було якусь спаленину, а поселенцї пізнали по тім, що то не захмарило ся і не заносить ся на живнедайний дощ, лиш що наближає ся лютий ворог, що то десь горять лїси. Чи тоті лїси горять на десять, двайцять або й пятьдесять миль від осїдка поселенців або чи грізна небезпечність єсть значно близше, не кождий міг то зараз зміркувати. Аж коли дим став ще густїйший і вже аж душило від него, коли перепуджені зьвірята стали втїкати з лїса та бігли попри хати поселенців, аж тодї й люди пізнали, що ворог вже недалеко і готов знищити не лиш все майно і добро, але й житє цїлої родини.

Хтож то годен знати, звідки така пожежа бере ся, як займають ся лїси, чи від искри якої льокомотиви, чи то може хто розложив ватру серед лїса і так спричинив пожежу? В такій хвили навіть нїхто о то не питає, бо тепер дорога кожда хвиля, коли розходить ся о то, щоби ратувати житє! А то вже й вітер завіває такою спекою, що годї видержати і таким димом, що чоловік в нїм вже душить ся, ба ген далеко показує ся вже й червона луна а небавком опісля чути, як тріщить і пукає все, що лиш з дерева. Тодї то чути лиш один крик: „Тїкайте! Ратуйте ся, хто може!“ Конї витягають із стайнї, сїдлають чим скорше або й без того сїдають на них і лишаючи все майно, втїкають, щоби бодай житє уратувати.

Иноді, коли огонь суне ся лиш поволи, удає ся втеча; але горе, коли сильний вихор роздуває море полумін, коли горіюче листє та горіюче галузє лїтає у воздусї і до кількох минут розносить огонь милями далеко! Тодї всї змаганя даремні, бо коли не удасть ся в як найкоротшім часї добічи до якої ріки або до якої більшої води, котра би спинила пожежу і дала захист втїкачам, то нещасливих небавком окружить зі всїх сторін огненне море і їх жде неминуча червона смерть.

Так було й згаданого року. В часї лїта показувала ся то тут то там червона луна; то над сосновими лїсами в північнім Вісконзин, то на верхах і в ярах гір Адірондек, то знов в Мічіґенї або в обильній у воду Міннезотї. Але нїгде не було страшнїйше, як в західних сторонах сеї послїдної держави, де в днях 1. і 2. вересня щезли з лиця землї цїлі ряди місцевостий. Міста Гінклї, Покеґама, Місіон, Крік, Баронет, Зендстон, Скуик Ляке згоріли до тла а довкола них лежали сотки людских трупів і тисячі спалених всїляких домашних зьвірят. Огонь знищив і житє многих людий і майно їх вартости многих мілїонів.

(Дальше буде)

Родичі Давидяка користаючи з прислугуючого їм права зрекли ся складаня сьвідоцтва. Лиш сестра его 17-літна Настя не зрекла ся того і говорила все що лиш знала, а з її слів пробивала ся щира любов брата; як могла старала ся его боронити. Хлопці здавен давна прозивали Давидяка „дурний байда“ а Настя пояснювала, що его не длятого так прозивали, мов би він був дурний, лиш длятого, що як був малим то все просив маму: „Дайте мені байду хліба“.

— **Просьвітна орґанізация американьских Русинів.** У Філядельфії відбуло ся дня 15 вересня перше просьвітне віче, яке творить зворот в публичнім житю американьских Русинів, зворот до ясної будучности, красшої долі. По рефератах Евгена Гвоздика, И. Стеткевича і Дм. Андрейка зібрані делеґати з найдальших країн Америки в числї около 150, приняли таку резолюцию: Зібрані делеґати признають найбільше пекучою і потрібною народною справою основане просьвітного товариства, яке мае взяти в руки і вести наше просьвітне і економічне житє на чужині. Серед незвичайного одушевленя і оплесків віче згодило ся на поставлену резолюцию і названо основане товариство „Просьвіта“. Цілию того товариства е: 1. постарати ся, щоб в кождій нашій парохії було заложена читальня жива; 2. в кождій читальни мае бути курс для неграмотних; 3. при кождій церкві мусить бути школа для дітий; 4. заснувати висшу школу для учительок і дяків, при якій буде: 5. висшай курс нашої літератури і історії для тих учеників Русинів, що ходять до висших анґлійских шкіл і 6. оснувати висшу приготовляючу школу до духовної семинариі. До переведеня діла вибрано видїл товариства. Предсідателем вибрано Преосьв. еп. С. Ортиньского, містопредсідателем вийшов Іван Глова з Шамокін; секретарем рекордовим і секретарем фінансовим мають бути кождочасний учитель і кождочасний парох Філядельфії; касиером вибрано Івана Париляка з Ню Бритейн, Конн. До видїлу, яко орґани виконуючі, війшло 6 референтів а іменно: Дм. Андрейко, Й. Стеткевич, Евг. Гвоздик, Й. Кирилюк, о. Павляк і о. Понятишин, котрих працю поділено на такі секциї: 1) народних шкіл, 2) висших шкіл, 3) орґанізацийно-просьвітну, 4) видавничу і 5) промислово-торговельну. В склад контрольної комісиї входять: 1) контрольор стану наук (інспектор), 2) контрольор фінансів і 3) конт. стану гіґієни. На сих трех контрольорів вибрано о. Д. Добротвора, С. Ядловского і Т. Лабовского. Яко найвисша рішаюча власть е „Совіт просьвітний“, котрий складають один радний духовний (о. Констанкевич), один радний сьвітский (А. Ґела) і ректор колеґії. Кромі сего вибрано трех шкільних референтів: А. Цурковского на Ню Йорк і округ, Шпікулу на Пітсбурґ і округ та о. Петрівского на Чікаґо і округ. По виборі видїлу та урядників Преосьв. еп. Ортиньский заявив, що яко першу підмогу на цїли товариства „Просьвіта“ жертвуе свій дім, положений на Franklin Str. у Філядельфії, вартости 6000 долярів.

— **Чорт у Львові.** При ул. Домінїканьскій ч. 4 на розі, якраз напроти костела Домінїканів стоїть стара каменица, в послідних часах власність спадкоємців родини Козєрадских а тепер власність Жида, пана Коркеса. Новий властитель оглянувши каменицю і переконавшись, що она сильно збудована, постановив підвисшити її о один поверх і каменица та мае тепер три поверхи а її фасада есть украшена всїлякими різьбами і орнаментами. Властителеви каменицї, видко, здавало ся, що его домівка ще за мало красна і він постановив украсити її ще грецким божком Фавном, котрого стародавні Греки і Римляни представляли собі як чоловіка з рогами і ногами як у цапа. Отже такою фіґурою хотів п. Коркес украсити свою каменицю. Розуміє ся, що за добру заплату знайшов ся і різьбар, котрий зробив того Фавна з цементової маси. Фіґуру, незвичайної величини, завинену в брудні шмати, привезено на місце призначеня і она ще тоді, коли лежала в шматах на соломі на возі, наробила дивовижі в цїлім сусідстві згаданої каменицї. Наконець витягнено фіґуру на гору і уміщено на призначенім для неї місци а артист доробив ще до неї крила, але не з пер, лиш такі, як у лилика або з якими малюють иноді чортів. Одно з тих крил спочивало на мурі від сторони Домінїканьскої площі а друге на мурі від ул. Домінїканьскої; сам же Фавн своїм тілом звернений був простісенько до дверий костела Домінїканів.

Може й не дивота, що Фавн на каменици п. Коркеса пуджав людий. Мешканці улиць Домінїканьскої і Бляхарскої та сусідних не хотїли нїяк видїти в тій фіґурі божка пастирів; він далеко скорше і ліпше нагадував їм чорта з рогами а що ще й був звернений против костела, то се тим більше обурювало людий. Коли ту фіґуру дня 1. жовтня відслонено, люди в сусідстві не мали спокою і лиш придумували над тим, як би того чорта з каменицї усунути а не зачепити собі чорта в пеклї і поліциї у Львові. Остаточно по недовгих нарадах прийшло до того, що якась молода 18-літна кухарка з тої каменицї, узброївшись в гачок, вилїзла на нерозібране ще руштоване, та розпочала борбу з чортом: валила его так немилосердно гачком, що поломила єму та повідбивала ноги і руки, роги і уши. Чорт на то все анї не писнув; бідкав ся опісля лиш властитель Фавна, котрому не вислїджена доси кухарка наробила шкоди більше як на тисяч корон, та й може і артист, котрого дїло штуки знайшло собі так мало признаня. Властитель мабуть, видячи, що его сусіди не доросли ще до зрозуміня его естетичного смаку і не знають ся на Фавнах, постановив усунути поломану фіґуру і замурувати низьок, в котрім она була уміщена.

Телеґрами.

Загреб 7 жовтня. Прокуратор взяв назад жалобу неважности против вироку увільняючого 22 обжалованих в процесі о державну зраду, поставив однак внесене, щоби лиш 10 з них випущено на волю. Просьбу оборонця, щоби всїх випущено на волю, трибунал відкинув.

Берлин 7 жовтня. Після донесеня до тутешних ґазет з Ню Йорку, згинуло внаслїдок вибуху в копальни Ванкувер 40 робітників.

Льондон 7 жовтня. Палата льордів рішила ся остаточно голосувати за буджетом. Мимо того розвязане палати і відклик до народу суть здаєсь неуникними.

Париж 7 жовтня. Бувший комендант француского войска в Казабляньца, ґен. д'Амад заявив редакторови ґазети „Matin“, що іспаньска кампанія в Марокку грозить Франциї великою небезпечностию, бо вплив Франциї в Альжирі може дуже богато потерпіти. Іспаньский король сам признав, що хоче знайти в Марокку відшкодоване за страчені кольонії. Іспанія знаходить ся при тім під впливом Ватикану і длятого Франция буде мусїла небавком виступити, щоби боронити своїх полїтичних і економічних інтересів.

Москва 7 жовтня. Внаслїдок висліду сенаторскої ревізиї арештовано тут секретаря московскої военної ради полковника Полякова.

Петербург 7 жовтня. Німецкий посол в Пекіні надіслав до Берлина окружну депешу, подаючу подрібности знаного російско-німецкого конфлїкту в Харбіні. Із того звіту виходить, що конфлїкт викликало брутальне і провокацийне поступоване Німців. Німецкий амбасадор в Пертербурзі одержав поручене залагодити сю справу.

Курс львівский.

Дня 6-го жовтня 1909.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	628 —	638·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	402 —	412·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	557·—	565·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов	109·70	110·40
Банку гіпот 4½%	99·10	99·80
4½% листи застав. Банку краев.	100·—	100 70
4% листи застав. Банку краев. .	94·50	95·20
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	94·—	94·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·20	97·90
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·80	100·50
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·40	94·10
Позичка краев. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·30	95·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	93·30	94·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	116·—	122·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	55·25	60·25
Угорскі черв. хреста . .	35·25	38·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	67·—	73·—
Базилїка 10 кор. . .	22·50	24·50
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·40
Рубель паперовий	2·55	2·56
100 марок німецких	117·40	117·60
Доляр американьский	4·80	5·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всїх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дїтвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелї дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Лїтною порою, опр. 150 К.
Дїточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефунї 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелї чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповідання.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Жите і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруда: Споминя з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Генін: Крізь пустинї Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедів: Крізь пустинї Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодїжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинцї і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова-Чайка, Коза-Дереза (дїточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-украïньского письменства від XI.—XVIII. столїтя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвтів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з анґлїйского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глїбів: Байки, бр. 10 с.
Історня куска хлїба (з французского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К, опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Гулівера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з французского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка".
„Дзвінок", брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок" „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).